# ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τμήμα μείζονος συνθέσεως)
της 11ης Σεπτεμβρίου 2007 *

Στην υπόθεση C-227/04 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, που ασκήθηκε στις 28 Μαΐου 2004,

**Maria-Luise Lindorfer,** υπάλληλος του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, κάτοικος Βρυξελλών (Βέλγιο), εκπροσωπούμενη από τους G. Vandersanden και L. Levi, avocats,

αναιρεσείουσα,

όπου ο έτερος διάδικος είναι:

το **Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως,** εκπροσωπούμενο από τον F. Anton και την M. Sims-Robertson,

καθού πρωτοδίκως,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα μείζονος συνθέσεως),

συγκείμενο από τους Β. Σκουρή, Πρόεδρο, P. Jann, A. Rosas, R. Schintgen, E. Juhász (εισηγητή) και J. Klučka, προέδρους τμήματος, R. Silva de Lapuerta, K. Schiemann, M. Ilešič, J. Malenovský, U. Lõhmus, E. Levits και A. Ó Caoimh, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs και, στη συνέχεια, E. Sharpston
γραμματέας: Maria Ferreira, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα F. G. Jacobs που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 27ης Οκτωβρίου 2005,

λαμβάνοντας υπόψη την από 26 Απριλίου 2006 διάταξη περί επαναλήψεως της προφορικής διαδικασίας και κατόπιν της συνεδριάσεως της 28ης Ιουνίου 2006,

αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα E. Sharpston που ανέπτυξε τις προτάσεις της κατά τη συνεδρίαση της 30ής Νοεμβρίου 2006,

εκδίδει την ακόλουθη

## Απόφαση

1 Με την αίτησή της αναιρέσεως, η M.-L. Lindorfer ζητεί την αναίρεση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 18ης Μαρτίου 2004, Τ-204/01, Lindorfer κατά Συμβουλίου (Συλλογή Υπ.Υπ. 2004, σ. I-A-83 και II-361, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή της αναιρεσείουσας με αίτημα την ακύρωση της αποφάσεως του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως της 3ης Νοεμβρίου 2000 περί υπολογισμού του συντάξιμου χρόνου της κατόπιν της μεταφοράς, στο κοινοτικό σύστημα, του κατ' αποκοπήν ποσού της εξαγοράς των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που απέκτησε βάσει του αυστριακού συνταξιοδοτικού συστήματος (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση).

## Το νομικό πλαίσιο

2 Το άρθρο 1α, παράγραφος 1, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, όπως προστέθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ, ΕΚΑΧ, Ευρατόμ) 781/98, της 7ης Απριλίου 1998 (ΕΕ L 113, σ. 4, στο εξής: ΚΥΚ), ορίζει ότι:

«Οι υπάλληλοι, κατά την εφαρμογή του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, δικαιούνται ίσης μεταχείρισης χωρίς άμεση ή έμμεση αναφορά στη φυλή, στο φύλο, στον σεξουαλικό προσανατολισμό και τις πολιτικές, φιλοσοφικές ή θρησκευτικές πεποιθήσεις, υπό την επιφύλαξη των διατάξεων του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως που απαιτούν ορισμένη οικογενειακή ή προσωπική κατάσταση.»

3 Κατά το άρθρο 77 του ΚΥΚ:

«Ο υπάλληλος που έχει συμπληρώσει τουλάχιστον δέκα έτη υπηρεσίας έχει δικαίωμα συντάξεως λόγω αρχαιότητας. [...]

Το ανώτατο ύψος της συντάξεως αρχαιότητας καθορίζεται σε 70 % του τελευταίου βασικού μισθού που αναλογεί στον τελευταίο βαθμό στον οποίο έχει καταταγεί υπάλληλος για ένα έτος τουλάχιστον. Χορηγείται στον υπάλληλο ο οποίος έχει συμπληρώσει τριάντα πέντε συντάξιμα έτη που υπολογίζονται σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 3 του παραρτήματος VIII. Αν ο αριθμός των συνταξίμων αυτών ετών είναι κατώτερος από τριάντα πέντε [...], το ανώτατο ύψος συντάξεως μειώνεται ανάλογα.

[...]

Το δικαίωμα συντάξεως αρχαιότητας αποκτάται στην ηλικία των 60 ετών.»

4 Κατά το άρθρο 83 του ΚΥΚ:

«1. Η καταβολή των παροχών που προβλέπονται στο παρόν σύστημα συνταξιοδοτήσεως βαρύνει τον προϋπολογισμό των Κοινοτήτων. Τα κράτη μέλη εγγυώνται συλλογικά την καταβολή αυτών των παροχών σύμφωνα με την κλίμακα κατανομής που καθορίζεται για τη χρηματοδότηση των δαπανών αυτών.

[...]

2. Οι υπάλληλοι συμβάλλουν κατά το ένα τρίτο στη χρηματοδότηση [του κοινοτικού] συστήματος συνταξιοδοτήσεως. [...]

[...]

4. Αν η ασφαλιστική αποτίμηση του συστήματος συνταξιοδοτήσεως που πραγματοποιείται από έναν ή περισσότερους ειδικευμένους εμπειρογνώμονες, κατόπιν αιτήσεως του Συμβουλίου, αποδεικνύει ότι το ποσό της συνεισφοράς των υπαλλήλων είναι ανεπαρκές για την εξασφάλιση της χρηματοδοτήσεως του ενός τρίτου των προβλεπόμενων παροχών στο σύστημα συνταξιοδοτήσεως, οι αρμόδιες επί του προϋπολογισμού αρχές, αποφαινόμενες σύμφωνα με τη διαδικασία του προϋπολογισμού και κατόπιν γνώμης της επιτροπής κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, που προβλέπεται στο άρθρο 10, καθορίζουν τις τροποποιήσεις που πρέπει να επέλθουν στο ποσοστό των συνεισφορών ή στην ηλικία συνταξιοδοτήσεως.»

5 Το άρθρο 2 του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ ορίζει τα εξής:

«Η σύνταξη αρχαιότητας εκκαθαρίζεται βάσει του συνολικού αριθμού συνταξίμων ετών του υπαλλήλου. Κάθε έτος που υπολογίζεται σύμφωνα με τις προϋποθέσεις που καθορίζονται κατωτέρω στο άρθρο 3 δίνει δικαίωμα σε ένα συντάξιμο έτος, κάθε δε ολόκληρος μήνας σε ένα δωδέκατο ενός συνταξίμου έτους.

Ο ανώτατος αριθμός των συνταξίμων ετών που δύνανται να υπολογισθούν για τη σύσταση του δικαιώματος συντάξεως αρχαιότητας καθορίζεται σε τριάντα πέντε.»

6 Το άρθρο 5 του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ ορίζει ότι:

«Ανεξαρτήτως των διατάξεων του άρθρου 2, ο υπάλληλος ο οποίος σε ηλικία 60 ετών έχει συμπληρώσει λιγότερα από 35 συντάξιμα έτη και ο οποίος εξακολουθεί να

αποκτά συνταξιοδοτικά δικαιώματα δυνάμει του άρθρου 3 δικαιούται, για κάθε έτος υπηρεσίας μεταξύ του 60ού έτους της ηλικίας του και της ηλικίας στην οποία συνταξιοδοτείται, προσαυξήσεως ίσης προς το 5 % των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων τα οποία έχει αποκτήσει στη ηλικία των 60 ετών, χωρίς το σύνολο της συντάξεως να δύναται να υπερβεί το 70 % του τελευταίου βασικού μισθού σύμφωνα με το άρθρο 77, παράγραφοι 2 ή 3, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.

[...]»

7 Το άρθρο 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ ορίζει ότι ο υπάλληλος που προσλαμβάνεται στις Κοινότητες μετά την αποχώρησή του από διοίκηση, εθνικό ή διεθνή οργανισμό ή μετά την άσκηση μισθωτής ή μη μισθωτής δραστηριότητας, έχει την ευχέρεια, κατά τον χρόνο της μονιμοποιήσεώς του, να ενεργήσει ώστε να καταβληθεί στις Κοινότητες είτε το ασφαλιστικό ισοδύναμο είτε το κατά αποκοπήν ποσό της εξαγοράς των δικαιωμάτων συντάξεως αρχαιότητας που έχει αποκτήσει βάσει των προαναφερόμενων δραστηριοτήτων. Η ίδια διάταξη ορίζει επίσης ότι, στην περίπτωση αυτή, το όργανο στο οποίο υπηρετεί ο υπάλληλος καθορίζει, λαμβάνοντας υπόψη τον βαθμό με τον οποίο μονιμοποιήθηκε ο υπάλληλος, τον αριθμό των συνταξίμων ετών που συνυπολογίζει σύμφωνα με το καθεστώς που τον διέπει, δυνάμει του χρόνου προϋπηρεσίας βάσει του ποσού του ασφαλιστικού ισοδυνάμου ή του κατ' αποκοπήν ποσού της εξαγοράς.

8 Με απόφαση της 13ης Ιουλίου 1992, το Συμβούλιο εξέδωσε τις γενικές εκτελεστικές διατάξεις του άρθρου 11, παράγραφοι 1 και 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ, οι οποίες τροποποιήθηκαν στη συνέχεια με απόφαση του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1994 (στο εξής: ΓΕΔ).

9 Κατά το άρθρο 10, παράγραφος 2, των ΓΕΔ, όσον αφορά τους υπαλλήλους, ο αριθμός των συντάξιμων ετών που αναγνωρίζονται υπολογίζεται με βάση το σύνολο του μεταφερόμενου ποσού, αφού αφαιρεθεί απλώς τόκος προς 3,5 %

ετησίως για τη χρονική περίοδο από την ημερομηνία μονιμοποιήσεως έως την ημερομηνία της πραγματικής μεταφοράς του προαναφερθέντος ποσού στον λογαριασμό των Κοινοτήτων. Ο τόκος αυτός δεν αφαιρείται για τις χρονικές περιόδους κατά τις οποίες το μεταφερόμενο ποσό δεν είχε αναπροσαρμοσθεί ή προσαυξηθεί με τόκους από το συνταξιοδοτικό ταμείο στο οποίο υπαγόταν ο υπάλληλος πριν προσληφθεί στις Κοινότητες.

10 Το άρθρο 10, παράγραφοι 3 και 4, των ΓΕΔ (οι δύο μαθηματικοί τύποι που εκτίθενται κατωτέρω θα αναφέρονται στο εξής ως μαθηματικοί τύποι μετατροπής) ορίζει ότι:

«3. Ο αριθμός των συντάξιμων ετών που αναγνωρίζονται υπολογίζεται ως εξής:

— με μετατροπή του μεταφερομένου ποσού (Π) σε υποθετική σύνταξη (Σ), σύμφωνα με τα ασφαλιστικά ισοδύναμα (Ι) που προβλέπονται στο άρθρο 39 του παραρτήματος VIII [του ΚΥΚ], βάσει του μαθηματικού τύπου Σ = Π/Ι,

— με μετατροπή αυτής της συντάξεως (Σ) σε συντάξιμα έτη κατά την έννοια του ΚΥΚ (Ε), σε συνάρτηση με τον ετήσιο βασικό μισθό (Μ) που αντιστοιχεί στον βαθμό με τον οποίο μονιμοποιήθηκε ο υπάλληλος [...] βάσει του μαθηματικού τύπου Ε = Σ x 100/Μ x 2.

Ωστόσο, ο αριθμός συντάξιμων ετών που αναγνωρίζονται δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να υπερβαίνει τον αριθμό των ετών κατά τα οποία ο ενδιαφερόμενος ήταν ασφαλισμένος σε μη συμπληρωματικά συνταξιοδοτικά συστήματα πριν αναλάβει υπηρεσία στις Κοινότητες.

4. Το ποσό που μεταφέρεται στον λογαριασμό των Κοινοτήτων σε νόμισμα εκτός του βελγικού φράγκου μετατρέπεται —για τον καθορισμό του αριθμού των συντάξιμων ετών— σε βελγικά φράγκα κατά την εξής μέθοδο:

[...]

β) προκειμένου περί υπαλλήλων που μονιμοποιήθηκαν μετά την 31η Δεκεμβρίου 1971 [...] το μεταφερόμενο ποσό κατανέμεται κατ' αναλογία μεταξύ των περιόδων κατά τις οποίες αποκτήθηκαν τα συνταξιοδοτικά δικαιώματα που αντιστοιχούν στο ποσό αυτό, και συγκεκριμένα μεταξύ, αφενός, της περιόδου πριν από την 1η Ιανουαρίου 1972 και, αφετέρου, της περιόδου μετά τις 31 Δεκεμβρίου 1971.

Το μέρος του ποσού που αντιστοιχεί στην περίοδο πριν από την 1η Ιανουαρίου 1972 μετατρέπεται με βάση τις αποδεκτές από το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο ισοτιμίες που ίσχυαν στις 31 Δεκεμβρίου 1971.

Το μέρος του ποσού που αντιστοιχεί στην περίοδο μετά τις 31 Δεκεμβρίου 1971 μετατρέπεται με βάση τη μέση αναπροσαρμοσμένη ισοτιμία που καθορίσθηκε από την Επιτροπή για την περίοδο από την 1η Ιανουαρίου 1972 μέχρι την ημερομηνία μονιμοποιήσεως του υπαλλήλου (στο εξής: εκδοχή i) [...]

Εντούτοις, ύστερα από αίτηση του υπαλλήλου [...], το ποσό (Π) που λαμβάνεται υπόψη για τον υπολογισμό μετατρέπεται με βάση την αναπροσαρμοσμένη ισοτιμία που ίσχυε κατά την ημερομηνία μεταφοράς. Σε αυτή την περίπτωση ο μισθός (Μ) και το ασφαλιστικό ισοδύναμο (Ι) που λαμβάνονται υπόψη για τον υπολογισμό των συνταξίμων ετών είναι, αντίστοιχα, ο μισθός που αντιστοιχεί στον βαθμό με τον οποίο μονιμοποιήθηκε ο υπάλληλος [...] ως είχε κατά την ημερομηνία της μεταφοράς και το ασφαλιστικό ισοδύναμο που αντιστοιχεί στην ηλικία του υπαλλήλου (στο εξής: εκδοχή ii) [...]»

11 Ο πίνακας των ασφαλιστικών ισοδυνάμων προκειμένου περί της εφαρμογής του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ, όπως προκύπτει από απόφαση του Συμβουλίου της 13ης Ιουλίου 1992, περιλαμβάνει τα εξής ισοδύναμα για τα δύο φύλα και όσον αφορά την κατηγορία ηλικίας από 30 έως 50 ετών:

| *Ηλικία* | *Άνδρες* | *Γυναίκες* |
|---|---|---|
| 30 | 9,667 | 10,269 |
| 31 | 9,811 | 10,426 |
| 32 | 9,956 | 10,586 |
| 33 | 10,102 | 10,746 |
| 34 | 10,249 | 10,908 |
| 35 | 10,397 | 11,071 |
| 36 | 10,546 | 11,236 |
| 37 | 10,695 | 11,402 |
| 38 | 10,846 | 11,569 |
| 39 | 10,998 | 11,739 |
| 40 | 11,154 | 11,912 |
| 41 | 11,308 | 12,034 |
| 42 | 11,465 | 12,261 |
| 43 | 11,625 | 12,441 |
| 44 | 11,788 | 12,626 |
| 45 | 11,955 | 12,816 |
| 46 | 12,127 | 13,013 |
| 47 | 12,302 | 13,215 |
| 48 | 12,480 | 13,422 |
| 49 | 12,661 | 13,633 |
| 50 | 12,847 | 13,850 |

12 Κατά το άρθρο 31 του ΚΥΚ, οι επιλεγέντες υποψήφιοι διορίζονται ως μόνιμοι υπάλληλοι της κατηγορίας Α ή του γλωσσικού κλάδου με τον εισαγωγικό βαθμό της κατηγορίας ή του κλάδου τους. Εντούτοις, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή δύναται, εντός ορισμένων ορίων, να παρεκκλίνει από τις διατάξεις του άρθρου αυτού.

13 Το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 626/95 του Συμβουλίου, της 20ής Μαρτίου 1995, για τη θέσπιση ειδικών και προσωρινών μέτρων σχετικά με την πρόσληψη υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων με την ευκαιρία της προσχώρησης της Αυστρίας, της Φινλανδίας και της Σουηδίας (ΕΕ L 66, σ. 1), ορίζει ότι, έως τις 31 Δεκεμβρίου 1999, οι κενές θέσεις είναι δυνατόν να πληρούνται με τον διορισμό υπηκόων της Αυστρίας, της Φινλανδίας και της Σουηδίας, κατά παρέκκλιση, μεταξύ άλλων, του άρθρου 31 του ΚΥΚ, εντός των ορίων των θέσεων που προβλέπονται για τον σκοπό αυτό υπό των αρμόδιων για τον προϋπολογισμό οργάνων.

## Το ιστορικό της διαφοράς

14 Η M.-L. Lindorfer, Αυστριακή υπήκοος, προσλήφθηκε στο Συμβούλιο στις 16 Σεπτεμβρίου 1996. Στις 16 Ιουνίου 1997 μονιμοποιήθηκε με βαθμό Α 5, κλιμάκιο 2. Πριν να προσληφθεί στο Συμβούλιο, είχε εργασθεί στην Αυστρία επί δεκατρία έτη και τρεις μήνες. Κατά την περίοδο αυτή κατέβαλλε εισφορές στο αυστριακό συνταξιοδοτικό σύστημα.

15 Στις 15 Μαΐου 1999, η M.-L. Lindorfer ζήτησε τη, δυνάμει του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ, μεταφορά στο κοινοτικό συνταξιοδοτικό σύστημα του κατ' αποκοπήν ποσού της εξαγοράς των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που είχε αποκτήσει βάσει του αυστριακού συστήματος.

16 Στις 18 Φεβρουαρίου 2000, το αυστριακό ταμείο συντάξεων γνωστοποίησε στην M.-L. Lindorfer ότι το ύψος του κατ' αποκοπήν ποσού της εξαγοράς των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που είχε αποκτήσει βάσει του αυστριακού συστήματος είχε καθορισθεί προσωρινά, με βάση την 1η Μαρτίου 2000, σε 1 306 712,23 ATS (αυστριακά σελίνια). Το ταμείο της επεσήμανε επίσης ότι δεν είχε δικαίωμα λήψεως συντάξεως στην Αυστρία, καθόσον δεν είχε καταβάλει εισφορές κατά την ελάχιστη απαιτούμενη χρονική περίοδο των 180 μηνών. Της πρότεινε πάντως να «εξαγοράσει» τους 21 μήνες που υπολείποντα προκειμένου να συμπληρώσει τον ελάχιστο απαιτούμενο χρόνο ασφαλίσεως, καταβάλλοντας ποσό ύψους 237 963,6 ATS. Η M.-L. Lindorfer δεν έδωσε συνέχεια στην πρόταση αυτή.

17 Στις 28 Μαρτίου 2000, η Υπηρεσία Συντάξεων της γενικής γραμματείας του Συμβουλίου απέστειλε έγγραφη ειδοποίηση στην M.-L. Lindorfer, στην οποία επισυναπτόταν σημείωμα υπολογισμού με τον τίτλο «Υπολογισμός συντάξιμων ετών που αναγνωρίζονται κατά το άρθρο 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ». Από το σημείωμα αυτό προέκυπτε ότι ο συντάξιμος χρόνος που αντιστοιχούσε στο μεταφερόμενο ποσό ήταν 5 έτη, 3 μήνες και 24 ημέρες.

18 Με έγγραφη ειδοποίηση της 12ης Σεπτεμβρίου 2000, η M.-L. Lindorfer γνωστοποίησε στην υπηρεσία «Συντάξεις» την «καταρχήν συμφωνία της» ως προς τη μεταφορά του κατ' αποκοπήν ποσού της εξαγοράς των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που είχε αποκτήσει στην Αυστρία. Αμφισβητούσε, πάντως, την κατά το προαναφερθέν σημείωμα υπολογισμού διάρκεια του συντάξιμου χρόνου, για τον λόγο ότι η μέθοδος υπολογισμού που εφάρμοσε το Συμβούλιο ενείχε δυσμενή διάκριση και δεν ήταν διαφανής. Τέλος, ζητούσε την παροχή σειράς πληροφοριών.

19 Στις 29 Σεπτεμβρίου 2000, το αυστριακό ταμείο συντάξεων καθόρισε το προς μεταφορά ποσό σε 1 337 136,07 ATS.

20 Με έγγραφη ειδοποίηση της 3ης Νοεμβρίου 2000, την οποία η M.-L. Lindorfer έλαβε στις 7 Νοεμβρίου 2000, γνωστοποιήθηκε στην αναιρεσείουσα η προσβαλλόμενη απόφαση. Στις 2 Φεβρουαρίου 2001, η αναιρεσείουσα υπέβαλε διοικητική ένσταση στρεφόμενη κατά της αποφάσεως αυτής, βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, η οποία συμπληρώθηκε στις 25 Απριλίου 2001.

21 Με την από 31 Μαΐου 2001 απόφαση, το Συμβούλιο απέρριψε αυτή τη διοικητική ένσταση.

## Η προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

22 Στις 5 Σεπτεμβρίου 2001, η M.-L. Lindorfer άσκησε προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου ζητώντας να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη απόφαση και η απόφαση με την οποία απορρίφθηκε η διοικητική ένσταση, καθώς και να υποχρεωθεί το Συμβούλιο να καθορίσει εκ νέου, επί της ορθής νομικής βάσεως, τον συντάξιμο χρόνο που αναγνωρίζεται κατά τον ΚΥΚ κατόπιν της μεταφοράς των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που είχε αποκτήσει η αναιρεσείουσα στην Αυστρία.

23 Προς στήριξη της προσφυγής της, η M.-L. Lindorfer προέβαλε, κατ' ουσίαν, δύο λόγους ακυρώσεως. Ο πρώτος αντλούνταν από την έλλειψη νομιμότητας του άρθρου 10, παράγραφοι 3 και 4, των ΓΕΔ και ο δεύτερος από την έλλειψη νομιμότητας του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ. Η αναιρεσείουσα ισχυριζόταν ότι η πρώτη διάταξη αντέβαινε στην αρχή της ίσης μεταχειρίσεως, ενώ η δεύτερη αντέβαινε στη ίδια αρχή, καθώς και στην αρχή της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων.

24 Όσον αφορά τον πρώτο λόγο ακυρώσεως, ο οποίος αντλούνταν από την έλλειψη νομιμότητας του άρθρου 10, παράγραφοι 3 και 4, των ΓΕΔ, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι οι τέσσερις αιτιάσεις που προέβαλε η M.-L. Lindorfer έπρεπε να απορριφθούν ως αβάσιμες.

25 Προκειμένου περί της πρώτης αιτιάσεως του πρώτου λόγου ακυρώσεως, με την οποία η M.-L. Lindorfer έβαλλε κατά του ότι, στον μαθηματικό τύπο μετατροπής, ο βαθμός με τον οποίο μονιμοποιήθηκε ο υπάλληλος λαμβάνεται υπόψη κατά τον ίδιο τρόπο τόσο για τους υπαλλήλους που προσλαμβάνονται με τον εισαγωγικό βαθμό

της κατηγορίας τους όσο και για τους υπαλλήλους που προσλαμβάνονται με υψηλότερο βαθμό, το Πρωτοδικείο υπενθύμισε ότι οι ΓΕΔ εφαρμόζουν το άρθρο 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ, του οποίου το δεύτερο εδάφιο ορίζει ότι «το όργανο στο οποίο υπηρετεί ο υπάλληλος καθορίζει, λαμβάνοντας υπόψη τον βαθμό με τον οποίο αυτός μονιμοποιήθηκε, τον αριθμό των συνταξίμων ετών που συνυπολογίζει σύμφωνα με το καθεστώς που τον διέπει, δυνάμει του χρόνου προϋπηρεσίας βάσει του ποσού του στατιστικού ισοδυνάμου ή του κατ' αποκοπήν ποσού της εξαγοράς».

26 Το Πρωτοδικείο επεσήμανε επίσης ότι, κατά τη νομολογία, προκειμένου περί υπαλλήλου ο οποίος ζητεί τη μεταφορά των εθνικών συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων του στο κοινοτικό σύστημα, για τον υπολογισμό του πρόσθετου συντάξιμου χρόνου λαμβάνεται υπόψη ο βαθμός με τον οποίο μονιμοποιήθηκε ο υπάλληλος, δηλαδή ο βαθμός που απονέμεται κατά την ημερομηνία της μονιμοποιήσεως (απόφαση του Πρωτοδικείου της 13ης Ιουνίου 2002, Τ-106/01, Youssouroum κατά Συμβουλίου, Συλλογή Υπ.Υπ. 2002, σ. I-A-93 και II-435, σκέψη 34, και η εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

27 Το Πρωτοδικείο αποφάνθηκε ότι, αν η εφαρμογή των μαθηματικών τύπων μετατροπής έχει ως συνέπεια ότι όσο υψηλότερος είναι ο βασικός μισθός τόσο μικρότερος είναι ο πρόσθετος συντάξιμος χρόνος, εξ αυτού δεν μπορεί να συναχθεί η ύπαρξη δυσμενούς διακρίσεως, καθόσον δυσμενής διάκριση υφίσταται μόνον όταν εφαρμόζονται διαφορετικοί κανόνες επί παρεμφερών καταστάσεων.

28 Επομένως, ένας νεοπροσληφθείς υπάλληλος με βαθμό Α 5 έχει περισσότερες πιθανότητες να ολοκληρώσει τη σταδιοδρομία του με υψηλότερο βαθμό απ' ό,τι ένας υπάλληλος που προσλήφθηκε με βαθμό Α 7 και, κατά συνέπεια, να αποκτήσει υψηλότερο μισθό και ευρύτερα συνταξιοδοτικά δικαιώματα από τον δεύτερο.

29 Προκειμένου περί της δεύτερης αιτιάσεως του πρώτου λόγου ακυρώσεως, με την οποία η M.-L. Lindorfer έβαλλε κατά του ότι το άρθρο 10, παράγραφος 4, των ΓΕΔ προβλέπει τη μετατροπή σε βελγικά φράγκα του ποσού που μεταφέρεται στον

λογαριασμό των Κοινοτήτων σε νόμισμα εκτός του βελγικού φράγκου, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, βάσει των υπομνημάτων της M.-L. Lindorfer και των εξηγήσεων που παρέσχε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι η αναιρεσείουσα δεν έβαλλε κατά της αναγκαιότητας μετατροπής του μεταφερομένου ποσού σε βελγικά φράγκα ή σε ευρώ αλλά κατά των συνεπειών της μετατροπής αυτής αναλόγως του αν γίνεται χρήση της εκδοχής i ή της εκδοχής ii.

30 Το Πρωτοδικείο απέρριψε την αιτίαση αυτή, αποφαινόμενο στα σημεία 76 και 77 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ως εξής:

«76 Συγκεκριμένα, αφενός, οι συγκρίσεις στις οποίες προέβη [η M.-L. Lindorfer] για να αποδείξει το βάσιμο των ισχυρισμών της είναι εντελώς αλυσιτελείς. Κατ' αυτόν τον τρόπο, στον πρώτο πίνακα που προσκόμισε [...], συγκρίνει την περίπτωσή της με την περίπτωση υπαλλήλου διαφορετικού φύλου, ηλικίας και κατατάξεως σε κλιμάκιο κατά την πρόσληψη απ' ό,τι εκείνη, μολονότι τα στοιχεία αυτά συνυπολογίζονται κατά τον υπολογισμό των πρόσθετων συντάξιμων ετών. Εξάλλου, όπως ορθώς επισημαίνει το Συμβούλιο με την απάντησή του σε μια εκ των γραπτών ερωτήσεων που έθεσε το Πρωτοδικείο, ουδόλως αποδείχθηκε ότι [η M.-L. Lindorfer], προκειμένου να προβεί στους υπολογισμούς που περιέχει ο πίνακας αυτός, έλαβε ως σημείο αναφοράς την ίδια ημερομηνία. Ούτε και οι άλλες συγκρίσεις στις οποίες αυτή προέβη [...] μπορούν να γίνουν δεκτές, καθόσον στηρίζονται σε εσφαλμένη προκειμένη. Κατ' αυτόν τον τρόπο, οι υπολογισμοί που προβάλλει η M.-L. Lindorfer νοθεύονται από το γεγονός ότι εφαρμόζει την εκδοχή i σε ποσά εκφρασμένα σε διάφορα εθνικά νομίσματα, τα οποία ελήφθησαν κατόπιν μετατροπής του ιδίου ποσού που μεταφέρθηκε και που εκφραζόταν σε αυστριακά σελίνια βάσει "τρεχουσών ισοτιμιών", οι οποίες αντιστοιχούν προφανώς στις συναλλαγματικές ισοτιμίες μεταξύ του ευρώ και αυτών των εθνικών νομισμάτων που ισχύουν από την 1η Ιανουαρίου 1999. Είναι, όμως, σαφές ότι, κατά τη διαρκείας 27 ετών περίοδο ασκήσεως επαγγελματικών δραστηριοτήτων πριν από την πρόσληψη στις Κοινότητες που επικαλείται η M.-L. Lindorfer, επήλθαν μεταβολές, σε ορισμένες περιπτώσεις σημαντικές, της αξίας των διαφόρων εθνικών νομισμάτων. Παρατηρείται επίσης ότι, όσον αφορά το παράδειγμά της εφαρμογής της εκδοχής i στο εκφρασμένο σε βελγικά φράγκα ποσό, [η M.-L. Lindorfer] δεν προέβη προηγουμένως σε μετατροπή βάσει της "τρέχουσας ισοτιμίας", ενώ, όσον αφορά το παράδειγμα εφαρμογής της εκδοχής αυτής σε ποσό εκφρασμένο σε ελληνικές δραχμές, φαίνεται ότι χρησιμοποιεί τη συναλλαγματική ισοτιμία μεταξύ ευρώ και ελληνικής δραχμής που ισχύει από 1ης Ιανουαρίου 2001. Εξάλλου, στην περίπτωση των ποσών που μετατρέπονται σε ελληνικές δραχμές, ισπανικές πεσέτες και πορτογαλικά εσκούδο, φαίνεται ότι προβαίνει στους υπολογισμούς της με ημερομηνία αναφοράς την 1η Ιανουαρίου 1999.

77 Αφετέρου, όπως προκύπτει από τις εξηγήσεις που παρείχε το Συμβούλιο, το γεγονός ότι η εφαρμογή της εκδοχής i σε ποσό που μεταφέρθηκε από ταμείο συντάξεων χώρας με "ασθενές" νόμισμα μπορεί να αποδειχθεί περισσότερο ευνοϊκή απ' ό,τι η εφαρμογή της εκδοχής ii σε ποσό που μεταφέρθηκε από ταμείο συντάξεων χώρας με "ισχυρό" νόμισμα δεν αποτελεί συνέπεια των κοινοτικών κανόνων αλλά των διακυμάνσεων των διαφόρων εθνικών νομισμάτων, δηλαδή περιστάσεων άσχετων προς τη δράση των Κοινοτήτων. Πρέπει να επισημανθεί συναφώς ότι η ισπανική πεσέτα και το πορτογαλικό εσκούδο, που χρησιμοποιούνται στα συγκριτικά παραδείγματα [της M.-L. Lindorfer] υποτιμήθηκαν πολλάκις κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του 1990.»

31 Το Πρωτοδικείο απέρριψε επίσης την τρίτη αιτίαση του πρώτου λόγου ακυρώσεως. Η συλλογιστική του ήταν, κατ' ουσίαν, η εξής:

«81 [...] [Η M.-L. Lindorfer] δεν μπορεί λυσιτελώς να επικαλεσθεί το γεγονός ότι, στο κοινοτικό συνταξιοδοτικό σύστημα, δεν γίνεται διαφοροποίηση αναλόγως του φύλου όσον αφορά τις εισφορές των υπαλλήλων και την ηλικία που απαιτείται για τη λήψη συντάξεως αρχαιότητας.

82 Πρώτον, συγκρίνει, κατ' αυτόν τον τρόπο, δύο κατηγορίες υπαλλήλων των οποίων η κατάσταση διαφέρει, δηλαδή, αφενός, τους υπάλληλους που καταβάλλουν στις Κοινότητες το ασφαλιστικό ισοδύναμο ή το κατ' αποκοπήν ποσό της εξαγοράς των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που απέκτησαν λόγω της ασκήσεως δραστηριοτήτων πριν από την πρόσληψή τους στις Κοινότητες και, αφετέρου, τους υπάλληλους που συμβάλλουν στο κοινοτικό συνταξιοδοτικό σύστημα και με τη υπηρεσία που προσφέρουν σε κοινοτικό όργανο.

83 Δεύτερον, και σε κάθε περίπτωση, η χρήση παραμέτρων που διαφοροποιούνται αναλόγως του φύλου και της ηλικίας προκειμένου να υπολογισθεί ο αριθμός των πρόσθετων συνταξίμων ετών δικαιολογείται αντικειμενικά από την

αναγκαιότητα διασφαλίσεως υγιούς οικονομικής διαχειρίσεως του κοινοτικού συνταξιοδοτικού συστήματος. Συγκεκριμένα, υπάλληλος που, κατ' εφαρμογή του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ, μεταφέρει στον κοινοτικό προϋπολογισμό το ασφαλιστικό ισοδύναμο ή το κατ' αποκοπή ποσό εξαγοράς συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων κεκτημένων προ της εισόδου του στην υπηρεσία των Κοινοτήτων, λαμβάνει ως αντάλλαγμα δικαίωμα σε μελλοντικές παροχές βάσει του κοινοτικού συνταξιοδοτικού συστήματος, με τη μορφή της αναγνωρίσεως πρόσθετων συνταξίμων ετών, η δε έκταση του δικαιώματος αυτού εξαρτάται από τον αριθμό των πρόσθετων συνταξίμων ετών που αναγνωρίζονται. Προκειμένου να καθορίσει την τρέχουσα αξία του δικαιώματος αυτού, το οικείο κοινοτικό όργανο οφείλει να λάβει υπόψη σειρά παραμέτρων που περιλαμβάνουν την πιθανή χρονική διάρκεια κατά την οποία το κεφάλαιο που μεταφέρθηκε θα εμφανίζεται στον κοινοτικό προϋπολογισμό, την αναμενόμενη εξέλιξη της σταδιοδρομίας του υπαλλήλου, την πιθανότητα να του καταβληθούν οι παροχές αυτές και την πιθανή διάρκεια κατά την οποία θα καταβάλλονται οι εν λόγω παροχές. Είναι προφανές ότι οι ως άνω παράμετροι εξαρτώνται ιδίως από το φύλο και την ηλικία του ενδιαφερομένου υπαλλήλου κατά τη στιγμή της εντάξεώς του στο κοινοτικό συνταξιοδοτικό σύστημα. Αφενός, είναι στατιστικά αποδεδειγμένο ότι οι γυναίκες ζουν περισσότερο από τους άνδρες. Αφετέρου, η πιθανότητα να αποβιώσει πριν να φθάσει σε ηλικία συνταξιοδοτήσεως είναι μεγαλύτερη για ένα άτομο που προσλαμβάνεται στην Κοινότητα πολύ νωρίτερα από την ηλικία αυτή από ό,τι για κάποιον που προσλαμβάνεται σε ηλικία εγγύτερη αυτής στην οποία θα έχει τη δυνατότητα να ζητήσει συνταξιοδοτικές παροχές. Επιπλέον, ένα τέτοιο άτομο [που προσλαμβάνεται σε νεαρή ηλικία] καταλείπει το κεφάλαιο που μεταφέρθηκε στη διάθεση του κοινοτικού προϋπολογισμού για μεγαλύτερο διάστημα από ό,τι ένας υπάλληλος που βρίσκεται πλησιέστερα στην ηλικία συνταξιοδοτήσεως. Με άλλα λόγια, παράμετροι όπως η διάρκεια υπηρεσίας μεταξύ των χρονικών σημείων της προσλήψεως και της συνταξιοδοτήσεως του ενδιαφερομένου και η πιθανή, στατιστικά υπολογισμένη, διάρκεια λήψεως της κοινοτικής συντάξεως αρχαιότητας από τον υπάλληλο ασκούν άμεση επίδραση στην οικονομική ευθύνη της Κοινότητας έναντι κάθε υπαλλήλου ατομικά, η δε χρηστή οικονομική διαχείριση του κοινοτικού συνταξιοδοτικού συστήματος απαιτεί να ληφθούν υπόψη και να αξιολογηθούν δεόντως οι ως άνω παράμετροι. Ορθώς, επομένως, το Συμβούλιο λαμβάνει υπόψη, στους μαθηματικούς τύπους μετατροπής, στατιστικούς παράγοντες που συνδέονται με την ηλικία και το φύλο του υπαλλήλου.»

32 Τέλος, το Πρωτοδικείο απέρριψε την τέταρτη αιτίαση του πρώτου λόγου ακυρώσεως, η οποία έβαλλε κατά του ότι οι παράμετροι των μαθηματικών τύπων μετατροπής του άρθρου 10, παράγραφοι 3 και 4, των ΓΕΔ λαμβάνονται υπόψη με βάση διαφορετικές ημερομηνίες, αναλόγως του αν το μεταφερθέν ποσό μετατρέπεται σύμφωνα με την εκδοχή i ή την εκδοχή ii.

33 Το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι ο ισχυρισμός της M.-L. Lindorfer, περί του ότι στην εκδοχή ii λαμβάνεται υπόψη ο μισθός που αντιστοιχεί στον βαθμό του ενδιαφερομένου κατά τον χρόνο της πραγματικής μεταφοράς του οικείου ποσού από το εθνικό ταμείο συντάξεων, στηρίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία του γράμματος του άρθρου 10, παράγραφος 4, των ΓΕΔ, καθόσον ο μισθός που λαμβάνεται υπόψη είναι αυτός που αντιστοιχεί στον βαθμό με τον οποίο μονιμοποιήθηκε ο υπάλληλος, ως είχε κατά τον χρόνο που πραγματοποιήθηκε η μεταφορά. Το Πρωτοδικείο έκρινε δικαιολογημένο το ότι μια δήλη ημερομηνία αποτελεί το σημείο αναφοράς για κάθε εκδοχή καθώς και για τις λοιπές παραμέτρους των μαθηματικών τύπων μετατροπής.

34 Όσον αφορά τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από την έλλειψη νομιμότητας του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ, το Πρωτοδικείο έκρινε, με τις σκέψεις 99 έως 106 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι δεν μπορούν να γίνουν δεκτά τα επιχειρήματα που προέβαλε η M.-L. Lindorfer προκειμένου να αποδείξει ότι η διάταξη αυτή αντιβαίνει στις αρχές της ίσης μεταχειρίσεως και της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων.

35 Το Πρωτοδικείο έκρινε ότι στερείται παντός ερείσματος ο ισχυρισμός που προέβαλε η M.-L. Lindorfer περί του ότι «αυτό καθαυτό το σύστημα μεταφοράς» που καθιερώθηκε με τη διάταξη αυτή έχει ως συνέπεια τη δυσμενέστερη μεταχείριση των υπαλλήλων που αρχίζουν σε μεγαλύτερη ηλικία τη σταδιοδρομία τους στις Κοινότητες σε σχέση μ' αυτούς που την αρχίζουν σε νεότερη ηλικία.

36 Το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η M.-L. Lindorfer δεν απέδειξε σε καμία περίπτωση ότι στερείται της δυνατότητας να διατηρήσει το όφελος των δικαιωμάτων που απέκτησε λόγω των επαγγελματικών δραστηριοτήτων που άσκησε πριν προσληφθεί στις Κοινότητες και ότι τα δικαιώματα αυτά δεν αναγνωρίζονται από το κοινοτικό συνταξιοδοτικό σύστημα. Το Πρωτοδικείο επεσήμανε ότι, προκειμένου περί διαφορετικών συστημάτων, δεν είναι ασύνηθες να υπάρχει διαφορά μεταξύ του συντάξιμου χρόνου που αναγνωρίζεται για την κοινοτική σύνταξη και του συντάξιμου χρόνου που αναγνωρίζεται από την εθνική ή διεθνή αρχή. Υπενθύμισε, επίσης, ότι η αναιρεσείουσα είχε τη δυνατότητα να εξαγοράσει τους 21 μήνες που υπολείπονταν προκειμένου να συμπληρώσει τους 180 μήνες που είναι απαραίτητοι για τη λήψη συντάξεως κατά το αυστριακό σύστημα, διατηρώντας έτσι τα εθνικά συνταξιοδοτικά δικαιώματά της, ενώ η μεταφορά στο κοινοτικό σύστημα του κατ' αποκοπήν ποσού της εξαγοράς αυτών των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων ήταν δυνατότητα την οποία εκείνη ελεύθερα επέλεξε.

37 Κατά το Πρωτοδικείο, δεν είναι δυνατόν να υποστηριχθεί ότι το άρθρο 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ παρεμποδίζει την ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων. Αντιθέτως, η διάταξη αυτή διευκολύνει την ακώλυτη άσκηση αυτής της θεμελιώδους ελευθερίας, επιτρέποντας, μεταξύ άλλων, σ' ένα άτομο εγκατεστημένο σε κράτος μέλος να εργασθεί σε κοινοτικό όργανο χωρίς να απολέσει τα συνταξιοδοτικά δικαιώματα που απέκτησε λόγω των προηγούμενων επαγγελματικών δραστηριοτήτων του.

38 Κρίνοντας ότι η M.-L. Lindorfer δεν προσκόμισε κανένα στοιχείο που θα μπορούσε να θέσει εν αμφιβόλω τη νομιμότητα του άρθρου 10, παράγραφοι 3 και 4, των ΓΕΔ και του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ, το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή.

## Η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου

39 Με απόφαση της 7ης Ιουνίου 2005, το Δικαστήριο παρέπεμψε την υπόθεση στο πρώτο τμήμα. Δεδομένου ότι κανείς από τους διάδικους δεν ζήτησε να αναπτύξει προφορικώς τις παρατηρήσεις του, το Δικαστήριο αποφάσισε να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς περαιτέρω προφορική διαδικασία. Ο γενικός εισαγγελέας ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 27ης Οκτωβρίου 2005, με την οποία περατώθηκε η προφορική διαδικασία.

40 Την 1η Δεκεμβρίου 2005, το πρώτο τμήμα αποφάσισε, σύμφωνα με τα άρθρα 44, παράγραφος 4, και 118 του Κανονισμού Διαδικασίας, να παραπέμψει την υπόθεση στο Δικαστήριο προκειμένου να ανατεθεί σε μεγαλύτερο σχηματισμό.

41 Με διάταξη της 26ης Απριλίου 2006, το Δικαστήριο διέταξε την επανάληψη της προφορικής διαδικασίας και τη διεξαγωγή επ' ακροατηρίου διαδικασίας. Οι διάδικοι και, σύμφωνα με το άρθρο 24, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου, η Επιτροπή κλήθηκαν να εκφράσουν τις απόψεις τους επί των ζητημάτων που τέθηκαν με τη διάταξη αυτή.

42 Κατόπιν της συνεδριάσεως της 28ης Ιουνίου 2006, κατά την οποία οι διάδικοι ανέπτυξαν προφορικώς τις παρατηρήσεις τους, και αφού η γενική εισαγγελέας ανέπτυξε τις προτάσεις της κατά τη συνεδρίαση της 30ής Νοεμβρίου 2006, περατώθηκε η προφορική διαδικασία.

## Τα αιτήματα των διαδίκων

43 Με την αίτησή της αναιρέσεως, προς στήριξη της οποίας προβάλλει τρεις λόγους αναιρέσεως, η M.-L. Lindorfer ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση·

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση και, καθόσον είναι αναγκαίο, να ακυρώσει την από 31 Μαΐου 2001 απόφαση του Συμβουλίου περί απορρίψεως της διοικητικής της ενστάσεως·

— να υποχρεώσει το Συμβούλιο να καθορίσει εκ νέου τα συντάξιμα έτη που αναγνωρίζονται και

— να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα αμφοτέρων των βαθμών δικαιοδοσίας.

44 Το Συμβούλιο ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως και

— να καταδικάσει την M.-L. Lindorfer στα δικαστικά έξοδα.

**Επί της αιτήσεως αναιρέσεως**

45 Πρέπει, καταρχάς, να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, από το άρθρο 225 ΕΚ, το άρθρο 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου και το άρθρο 112, παράγραφος 1, στοιχείο γ΄, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να παραθέτει επακριβώς τα επίμαχα σημεία της αποφάσεως της οποίας ζητείται η αναίρεση, καθώς και τα νομικά επιχειρήματα που στηρίζουν κατά τρόπο συγκεκριμένο το αίτημα αυτό (αποφάσεις της 6ης Μαρτίου 2003, C-41/00 P, Interporc κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. I-2125, σκέψη 15, της 12ης Σεπτεμβρίου 2006, C-131/03 P, Reynolds Tobacco κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. I-7795, σκέψη 49, και της 27ης Φεβρουαρίου 2007, C-355/04 P, Segi κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2007, σ. I-1657, σκέψη 22).

46 Η αίτηση αναιρέσεως θα εξετασθεί υπό το πρίσμα της νομολογίας αυτής.

*Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως, ο οποίος αντλείται, αφενός, από παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων λόγω φύλου και, αφετέρου, από ανεπαρκή αιτιολογία της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ως προς το ζήτημα αυτό*

Επιχειρήματα των διαδίκων

47 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, η M.-L. Lindorfer υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο παρέβη το άρθρο 141 ΕΚ και ότι, γενικότερα, παραβίασε την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων λόγω φύλου, αποφαινόμενο, στη σκέψη 83 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η χρήση παραμέτρων που διαφοροποιούνται αναλόγως του φύλου προκειμένου να υπολογισθεί ο αριθμός των πρόσθετων συνταξίμων ετών δικαιολογείται αντικειμενικά από την αναγκαιότητα διασφαλίσεως υγιούς διαχειρίσεως του κοινοτικού συνταξιοδοτικού συστήματος.

48 Κατά την αναιρεσείουσα, μια διάκριση λόγω φύλου, η οποία φέρεται να λαμβάνει υπόψη το υψηλότερο προσδόκιμο ζωής των γυναικών, δεν είναι αναγκαία για τη διασφάλιση της οικονομικής ισορροπίας του συστήματος, τούτο δε αποδεικνύεται από το γεγονός ότι ούτε οι εισφορές των υπαλλήλων ούτε η απαιτούμενη ηλικία για τη χορήγηση συντάξεως αρχαιότητος καθορίζονται αναλόγως του φύλου. Το Πρωτοδικείο απέρριψε το επιχείρημα, αποφαινόμενο, στη σκέψη 82 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η αναιρεσείουσα συνέκρινε δύο μη συγκρίσιμες μεταξύ τους κατηγορίες υπαλλήλων, χωρίς πάντως να αιτιολογήσει γιατί δεν επιτρεπόταν μια τέτοια σύγκριση.

49 Το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι το άρθρο 141 ΕΚ δεν εφαρμόζεται στην υπό κρίση υπόθεση και ότι η πρόσφορη για την επίλυση του ζητήματος νομολογία προκύπτει από την απόφαση της 22ας Δεκεμβρίου 1993, C-152/91, Neath (Συλλογή 1993, σ. I-6935). Το Συμβούλιο εκτιμά ότι η M.-L. Lindorfer, επικαλούμενη αποφάσεις που εκδόθηκαν επί υποθέσεων διαφορετικών της υπό κρίση, δεν απέδειξε σε καμία περίπτωση ότι το κεφάλαιο που μεταφέρθηκε συνιστά το αντάλλαγμα μιας εργασιακής σχέσεως με την Κοινότητα. Εμμένει, συνεπώς, στην άποψη ότι ο μηχανισμός της μεταφοράς αντιστοιχεί στην εκ μέρους του υπαλλήλου εισφορά κεφαλαίου στο κοινοτικό συνταξιοδοτικό σύστημα, κεφάλαιο το οποίο έχει συσταθεί εκτός της εργασιακής σχέσεως με την Κοινότητα.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

50 Διαπιστώνεται ότι η M.-L. Lindorfer, επικαλούμενη την εκ μέρους του Πρωτοδικείου παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων και της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως των φύλων, υποστηρίζει, συγκεκριμένα, ότι παραβιάσθηκε μια εκ των γενικών αρχών που προστατεύονται από την κοινοτική έννομη τάξη. Συναφώς, επισημαίνεται επίσης ότι το άρθρο 141 ΕΚ και οι διάφορες διατάξεις του παράγωγου δικαίου τις οποίες επικαλείται η αναιρεσείουσα, καθώς και το άρθρο 1α, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, αποτελούν ειδικές εκφράσεις της γενικής αρχής της ισότητας των φύλων.

51 Το Δικαστήριο έχει επισημάνει ότι ο κοινοτικός νομοθέτης, οσάκις θεσπίζει κανόνες περί της μεταφοράς στο κοινοτικό σύστημα συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που αποκτήθηκαν βάσει εθνικού συστήματος από κοινοτικούς υπαλλήλους, οφείλει να τηρεί την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως. Πρέπει, συνεπώς, να αποφεύγει τη θέσπιση κανόνων που εισάγουν άνιση μεταχείριση των υπαλλήλων, εκτός και αν η κατάσταση των ενδιαφερομένων, κατά τον χρόνο προσλήψεώς τους στις Κοινότητες, δικαιολογεί διαφορετική μεταχείριση λόγω των ιδιαιτέρων χαρακτηριστικών του συνταξιοδοτικού συστήματος βάσει του οποίου αποκτήθηκαν ή λόγω της ελλείψεως τέτοιων δικαιωμάτων (βλ., όσον αφορά την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως, απόφαση της 14ης Ιουνίου 1990, C-37/89, Weiser, Συλλογή 1990, σ. I-2395, σκέψη 14).

52 Το Πρωτοδικείο έκρινε ότι δεν συνιστά δυσμενή διάκριση το γεγονός ότι, καθόσον τα ασφαλιστικά ισοδύναμα είναι υψηλότερα για τις γυναίκες, σ' αυτές αναγνωρίζονται λιγότερα συντάξιμα έτη απ' ό,τι στους άνδρες σε περίπτωση μεταφοράς συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων στο κοινοτικό σύστημα. Το Πρωτοδικείο αποφάνθηκε, με τις σκέψεις 81 έως 83 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η M.-L. Lindorfer δεν μπορεί λυσιτελώς να επικαλεσθεί το γεγονός ότι, στο σύστημα αυτό, δεν γίνεται διαφοροποίηση αναλόγως του φύλου όσον αφορά τις εισφορές των υπαλλήλων, παρά το ότι η κατάσταση των υπαλλήλων που συνεισφέρουν στο κοινοτικό συνταξιοδοτικό σύστημα, λόγω της υπηρεσίας τους σε κοινοτικό όργανο, διαφέρει από αυτήν των υπαλλήλων που μεταφέρουν στις Κοινότητες το ασφαλιστικό ισοδύναμο ή το κατ' αποκοπήν ποσό της εξαγοράς των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που απέκτησαν λόγω δραστηριοτήτων προγενέστερων της προσλήψεώς τους στις Κοινότητες. Εν πάση περιπτώσει, κατά το Πρωτοδικείο, η χρήση παραμέτρων που διαφοροποιούνται αναλόγως του φύλου προκειμένου να υπολογισθεί ο αριθμός των πρόσθετων συνταξίμων ετών δικαιολογείται αντικειμενικά από την αναγκαιότητα διασφαλίσεως υγιούς οικονομικής διαχειρίσεως του εν λόγω συστήματος.

53 Επισημαίνεται συναφώς ότι, πρώτον, το Πρωτοδικείο δεν εξήγησε τους λόγους για τους οποίους οι καταστάσεις αυτών των δύο κατηγοριών υπαλλήλων δεν είναι συγκρίσιμες στο πλαίσιο της εκτιμήσεως στην οποία έπρεπε να προβεί το Πρωτοδικείο ως προς την ενδεχόμενη ύπαρξη δυσμενούς διακρίσεως λόγω φύλου κατά τη μεταφορά συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων.

54 Συγκεκριμένα, το Πρωτοδικείο, στη σκέψη 86 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, δεν εξηγεί σε ποια κριτήρια, εκτός του φύλου, θα μπορούσε να στηρίζεται η διαφορετική μεταχείριση των ανδρών και των γυναικών που μεταφέρουν τα συνταξιοδοτικά τους δικαιώματα στο κοινοτικό σύστημα, όταν δεν υφίσταται τέτοια διάκριση όσον αφορά τις εισφορές που παρακρατούνται από τους μισθούς των υπαλλήλων, ανδρών και γυναικών.

55 Εξάλλου, πρέπει να προστεθεί, μολονότι δεν έγινε επίκληση του άρθρου 1α, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, ότι η διάταξη αυτή που προστέθηκε στον ΚΥΚ με τον κανονισμό 781/98 και η οποία εφαρμοζόταν κατά τον χρόνο του υπολογισμού των συνταξίμων ετών της M.-L. Lindorfer, ορίζει ότι «οι υπάλληλοι, κατά την εφαρμογή του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως, δικαιούνται ίσης μεταχειρίσεως χωρίς άμεση ή έμμεση αναφορά [...] στο φύλο [...]».

56 Δεύτερον, όσον αφορά τη δικαιολόγηση της διαφορετικής αυτής μεταχειρίσεως ανδρών και γυναικών με την επίκληση της ανάγκης υγιούς οικονομικής διαχειρίσεως του συνταξιοδοτικού συστήματος, το επιχείρημα αυτό δεν μπορεί να προβληθεί για να υποστηριχθεί η αναγκαιότητα υπάρξεως υψηλότερων ασφαλιστικών ισοδυνάμων για τις γυναίκες.

57 Συγκεκριμένα, αρκεί, συναφώς, η υπόμνηση ότι το ισοϋψές των εισφορών με τη μορφή κρατήσεων από τις αμοιβές των ανδρών και γυναικών υπαλλήλων δεν θέτει σε κίνδυνο τη διαχείριση αυτή.

58 Επιπλέον, το ότι η ισορροπία του συστήματος μπορεί να επιτευχθεί με τη χρήση ασφαλιστικών ισοδυνάμων κοινών για τα δύο φύλα αποδεικνύεται επίσης από το γεγονός ότι, μετά τα πραγματικά περιστατικά της υπό κρίση διαφοράς, όπως προκύπτει από τις απαντήσεις του Συμβουλίου και τις Επιτροπής στις ερωτήσεις του Δικαστηρίου, τα όργανα αποφάσισαν τη χρήση κοινών ισοδυνάμων.

59 Κατά συνέπεια, κακώς έκρινε το Πρωτοδικείο ότι η αναιρεσείουσα δεν υπέστη δυσμενή διάκριση λόγω του φύλου της.

60 Επομένως, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως είναι βάσιμος.

*Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως που αντλείται, αφενός, από παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, καθόσον οι υπάλληλοι που αρχίζουν αργότερα τη σταδιοδρομία τους υφίστανται δυσμενέστερη μεταχείριση, και, αφετέρου, από ανεπαρκή αιτιολογία της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ως προς το ζήτημα αυτό*

Επιχειρήματα των διαδίκων

61 Η M.-L. Lindorfer διατείνεται ότι το Πρωτοδικείο, καθόσον δεν δέχθηκε ότι η αναιρεσείουσα υπέστη δυσμενή μεταχείριση λόγω του ότι άρχισε σε μεγαλύτερη ηλικία τη σταδιοδρομία της στις Κοινότητες, σε σχέση με τους υπαλλήλους που υπηρετούν στις Κοινότητες από παλαιότερα, παραβίασε την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως. Συγκεκριμένα, κατά την αναιρεσείουσα, το σύστημα που διέπει τη μεταφορά [συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων] συνεπάγεται δυσμενέστερη μεταχείριση των υπαλλήλων που αρχίζουν τη σταδιοδρομία τους σε κοινοτικό όργανο σε μεγαλύτερη ηλικία απ' ό,τι οι υπάλληλοι που προσλαμβάνονται σε κοινοτικό όργανο σε πολύ νεότερη ηλικία. Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει επίσης ότι, με τη σκέψη 67 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο παρέβη την υποχρέωσή του αιτιολογήσεως, καθόσον απέρριψε την, προταθείσα από την αναιρεσείουσα, σύγκριση μεταξύ της καταστάσεώς της και της καταστάσεως υπαλλήλου ο οποίος κατέβαλλε εισφορές αποκλειστικά στο κοινοτικό σύστημα.

62 Κατά το Συμβούλιο, η κατάσταση των «υπαλλήλων που ανέκαθεν εργάζονταν σε κοινοτικό όργανο» και δεν διαθέτουν εθνικά δικαιώματα προς μεταφορά διαφέρει από αυτήν των «υπαλλήλων που προσλήφθηκαν σε μεγαλύτερη ηλικία», δηλαδή αυτών που μεταφέρουν τα εθνικά τους δικαιώματα στο κοινοτικό συνταξιοδοτικό σύστημα. Το Συμβούλιο προσθέτει ότι, αν αυτές οι δύο καταστάσεις ήταν παρεμφερείς, οι συντάκτες του ΚΥΚ δεν θα αναγκάζονταν να καθιερώσουν σύστημα μετατροπής του κεφαλαίου σε συντάξιμα έτη, θα ήταν δε απλούστερο να απονέμουν στους «υπαλλήλους που προσλαμβάνονται σε μεγαλύτερη ηλικία» αριθμό συντάξιμων ετών βάσει του κοινοτικού συνταξιοδοτικού συστήματος ίσο του αριθμού των ετών κατά τα οποία καταβάλλονταν εισφορές σε εθνικό σύστημα.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

63 Πρέπει να υπομνησθεί ότι η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως ή της απαγορεύσεως των διακρίσεων επιβάλλει να μην αντιμετωπίζονται διαφορετικά παρόμοιες καταστάσεις και να μην αντιμετωπίζονται κατά τον ίδιο τρόπο διαφορετικές καταστάσεις, εκτός αν η αντιμετώπιση αυτή δικαιολογείται αντικειμενικά (αποφάσεις της 10ης Ιανουαρίου 2006, C-344/04, IATA και ELFAA, Συλλογή 2006, σ. I-403, σκέψη 95, και της 12ης Σεπτεμβρίου 2006, C-300/04, Eman και Sevinger, Συλλογή 2006, σ. I-8055, σκέψη 57).

64 Δεδομένου ότι η M.-L. Lindorfer, η οποία προσλήφθηκε σε κοινοτικό όργανο αφού για ορισμένη περίοδο κατέβαλλε εισφορές στο αυστριακό συνταξιοδοτικό σύστημα, διατείνεται ότι της επιφυλάχθηκε άνιση μεταχείριση σε σχέση με τους υπαλλήλους που προσλήφθηκαν σε νεότερη ηλικία στην ίδια υπηρεσία και κατέβαλλαν εισφορές στο κοινοτικό συνταξιοδοτικό σύστημα για ορισμένη περίοδο, πρέπει να εξετασθεί αν αυτές οι δύο καταστάσεις είναι παρεμφερείς.

65 Βάσει του κοινοτικού συνταξιοδοτικού συστήματος, όπως επεσήμανε η γενική εισαγγελέας στο σημείο 28 των προτάσεών της, στους συνταξιοδοτηθέντες υπαλλήλους καταβάλλεται ποσοστό του τελευταίου μισθού τους. Επομένως, το ύψος της συντάξεως αυτής εξαρτάται, αφενός, από την ολοκλήρωση της σταδιοδρομίας του υπαλλήλου στην υπηρεσία των Κοινοτήτων, η οποία αντικατοπτρίζεται στον τελευταίο μισθό του, και, αφετέρου, από τη διάρκεια της υπηρεσίας του στις Κοινότητες. Στο σύστημα αυτό, η σύνταξη δεν εξαρτάται καθόλου από το συνολικό ποσό των κρατήσεων κατά τη διάρκεια των ετών υπηρεσίας.

66 Η περίπτωση ενός υπαλλήλου που μεταφέρει στο κοινοτικό σύστημα, με τη μορφή κεφαλαίου, τα συνταξιοδοτικά δικαιώματα που απέκτησε προγενέστερα βάσει εθνικού συστήματος διαφέρει. Συγκεκριμένα, ο αριθμός των συντάξιμων ετών που αναγνωρίζονται υπέρ του υπαλλήλου αυτού εξαρτάται, κατά το άρθρο 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ, από το κεφάλαιο που μεταφέρθηκε και από τον βαθμό με τον οποίο μονιμοποιήθηκε ο υπάλληλος.

Επομένως, το ύψος της συντάξεως που θα δικαιούται ο υπάλληλος κατά την ολοκλήρωση της σταδιοδρομίας του εξαρτάται από τον τελευταίο μισθό του και από τη διάρκεια της υπηρεσίας του στις Κοινότητες, σ' αυτό δε θα προστεθούν τα συντάξιμα έτη που θα καθορισθούν αναλόγως του κεφαλαίου που εισέφερε.

67 Όμως, ένα χρηματικό ποσό με το οποίο ο υπάλληλος συνεισφέρει στον κοινοτικό προϋπολογισμό και μια χρονική περίοδος υπηρεσίας στα κοινοτικά όργανα δεν είναι συγκρίσιμα μεγέθη.

68 Διαπιστώνεται, συνεπώς, ότι η κατάσταση της M.-L. Lindorfer, η οποία, κατά τον χρόνο προσλήψεώς της στις Κοινότητες μετέφερε στο κοινοτικό συνταξιοδοτικό σύστημα ένα κεφάλαιο που αντιστοιχεί στα δικαιώματα που απέκτησε βάσει εθνικού συστήματος, δεν είναι παρεμφερής με την κατάσταση υπαλλήλου που προσλήφθηκε στις Κοινότητες σε νεότερη ηλικία και συνεισέφερε, από την πρόσληψή του, στο κοινοτικό συνταξιοδοτικό σύστημα μέσω κρατήσεων από το μισθό του.

69 Όσον αφορά την ανεπαρκή, κατά την αναιρεσείουσα, αιτιολογία, διαπιστώνεται ότι το Πρωτοδικείο εξέτασε, στις σκέψεις 64 έως 68 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τα διάφορα χαρακτηριστικά γνωρίσματα της σταδιοδρομίας ενός υπαλλήλου που προσλήφθηκε στην αρχή της επαγγελματικής του σταδιοδρομίας και της σταδιοδρομίας ενός υπαλλήλου που, όπως η M.-L. Lindorfer, προηγουμένως εργαζόταν και κατέβαλλε εισφορές στο εθνικό συνταξιοδοτικό σύστημα.

70 Διαπιστώνεται, συνεπώς, αφενός, ότι ορθώς αποφάνθηκε το Πρωτοδικείο ότι η αναιρεσείουσα, καθόσον η κατάστασή της διαφέρει από την κατάσταση ενός υπαλλήλου που προσλήφθηκε στην αρχή της επαγγελματικής του σταδιοδρομίας, δεν μπορεί να ισχυρισθεί ότι υπέστη άνιση μεταχείριση σε σχέση με τον δεύτερο και, αφετέρου, ότι το Πρωτοδικείο δεν παρέβη την υποχρέωσή του αιτιολογήσεως.

71 Κατά συνέπεια, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

*Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως που αντλείται, αφενός, από παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως εξαιτίας της εφαρμογής των μαθηματικών τύπων μετατροπής και αφετέρου από την έλλειψη ελαχίστου ορίου ως προς τον αριθμό των αναγνωριζομένων συντάξιμων ετών*

Επιχειρήματα των διαδίκων

72 Η M.-L. Lindorfer βάλλει κατά των σκέψεων 76 και 77 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο παραβίασε την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως, μη δεχόμενο ότι η αναιρεσείουσα, εξαιτίας του γεγονότος ότι μετέφερε τα συνταξιοδοτικά δικαιώματά της από ταμείο συντάξεων χώρας με «ισχυρό» νόμισμα, έτυχε δυσμενούς μεταχειρίσεως σε σχέση με τους υπαλλήλους που πραγματοποίησαν τέτοια μεταφορά από ταμείο συντάξεων χώρας με «ασθενές νόμισμα»,.

73 Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι, όσον αφορά τους μαθηματικούς τύπους νομισματικής μετατροπής του άρθρου 10, παράγραφος 4, των ΓΕΔ, το Πρωτοδικείο δεν έπρεπε να αρκεσθεί στη διαπίστωση ότι το γεγονός ότι η εφαρμογή της εκδοχής i επί ποσού που μεταφέρθηκε από ταμείο συντάξεων χώρας με «ασθενές νόμισμα» μπορεί να αποδειχθεί ευνοϊκότερη από την εφαρμογή της εκδοχής ii επί ποσού που μεταφέρθηκε από ταμείο συντάξεων χώρας με «ισχυρό» νόμισμα αποτελεί συνέπεια των διακυμάνσεων της αξίας των εθνικών νομισμάτων και όχι των κοινοτικών κανόνων.

74 Κατά την αναιρεσείουσα, το Πρωτοδικείο έπρεπε να διαπιστώσει, αφενός, το γεγονός ότι το Συμβούλιο επέλεξε να υπαγάγει σε ευνοϊκότερο καθεστώς τα ποσά που μεταφέρονται από ταμείο συντάξεων χώρας με «ασθενές νόμισμα» σε σχέση με τα ποσά που μεταφέρονται από ταμείο συντάξεων χώρας με «ισχυρό νόμισμα» και, αφετέρου, ότι το Συμβούλιο δεν επιτρέπεται να εφαρμόζει τους μαθηματικούς τύπους αυτούς που ενέχουν δυσμενή διάκριση.

75 Εξάλλου, η M.-L. Lindorfer διερωτάται, λαμβανομένης υπόψη της ελλείψεως ελαχίστου ορίου όσον αφορά τον αριθμό των συντάξιμων ετών που αναγνωρίζονται σε περίπτωση μεταφοράς συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων από χώρα με «ισχυρό» νόμισμα, αν υφίσταται ανώτατο όριο ως προς τον αριθμό των συντάξιμων ετών που μπορούν να αναγνωρισθούν βάσει του κοινοτικού συνταξιοδοτικού συστήματος, κατόπιν μεταφοράς από χώρα με «ασθενές» νόμισμα, προκειμένου να μην υπερβεί τον αριθμό των ετών κατά τα οποία ο ενδιαφερόμενος ήταν ασφαλισμένος σε μη συμπληρωματικά εθνικά συνταξιοδοτικά συστήματα.

76 Κατά το Συμβούλιο, το Πρωτοδικείο απάντησε δεόντως στα σχετικά επιχειρήματα της αναιρεσείουσας, με τις σκέψεις 76 και 77 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

77 Όσον αφορά την πρώτη αιτίαση περί των μαθηματικών τύπων μετατροπής, διαπιστώνεται, πρώτον, ότι ορθώς υπενθύμισε το Πρωτοδικείο, με τη σκέψη 76 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η σύγκριση στην οποία προέβη η M.-L. Lindorfer δεν μπορούσε να είναι λυσιτελής, δεδομένου ότι τα χαρακτηριστικά του «υπαλλήλου αναφοράς» διέφεραν από αυτά της αναιρεσείουσας, ενώ οι υπόλοιπες συγκρίσεις στις οποίες προέβη στηρίζονταν σε εσφαλμένη προκειμένη.

78 Δεύτερον, επισημαίνεται ότι τα εθνικά συνταξιοδοτικά ταμεία, κατά τον υπολογισμό του κατ' αποκοπήν ποσού της εξαγοράς των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που αποκτήθηκαν βάσει των εθνικών συνταξιοδοτικών συστημάτων τους, καθορίζουν το προς μεταφορά ποσό στο νόμισμα του οικείου κράτους μέλους, το οποίο πρέπει, εν συνεχεία, να εκφρασθεί σ' ένα ενιαίο νόμισμα. Οι δε Κοινότητες διαθέτουν ευρεία εξουσία εκτιμήσεως κατά τον καθορισμό των στοιχείων του συστήματος μετατροπής.

79 Τρίτον, πρέπει να υπομνησθεί ότι η εκδοχή ii αποτελεί εναλλακτική επιλογή σε σχέση με την εκδοχή i, δεδομένου ότι κατά το άρθρο 10, παράγραφος 4, στοιχείο β΄, των ΓΕΔ ο υπολογισμός βάσει της διατάξεως αυτής πραγματοποιείται μόνον κατόπιν αιτήσεως του υπαλλήλου. Πιθανότατα, οι υπάλληλοι για τους οποίους η εκδοχή ii είναι ευνοϊκότερη θα την επιλέξουν, ενώ εκείνοι για τους οποίους η εκδοχή αυτή αποδεικνύεται δυσμενής θα προτιμήσουν την εφαρμογή της εκδοχής i. Επομένως, κάθε υπάλληλος έχει τη δυνατότητα να τύχει της πλέον ευνοϊκής μεταχειρίσεως.

80 Κατά συνέπεια, η πρώτη αιτίαση περί της εφαρμογής των μαθηματικών τύπων μετατροπής είναι αβάσιμη.

81 Προκειμένου περί της δευτέρας αιτιάσεως, σχετικά με την έλλειψη ελαχίστου ορίου ως προς τον αριθμό των συντάξιμων ετών που αναγνωρίζονται σε περίπτωση μεταφοράς συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων στο κοινοτικό σύστημα, η αιτίαση αυτή είναι απαράδεκτη.

82 Βεβαίως, η M.-L. Lindorfer υποστηρίζει ότι, εξαιτίας της ελλείψεως ενός τέτοιου ελαχίστου ορίου, η επίμαχη ρύθμιση είναι επιλήψιμη, εντούτοις η αναιρεσείουσα δεν προβάλλει κανένα επιχείρημα, κατά τη νομολογία που υπομνήσθηκε στη σκέψη 45 της παρούσας αποφάσεως, προς απόδειξη του ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση ενέχει νομική πλάνη.

83 Επίσης, εν προκειμένω, ο ισχυρισμός ότι το Πρωτοδικείο παραβίασε την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως λαμβανομένης υπόψη της ελλείψεως ενός τέτοιου ελαχίστου ορίου είναι τόσο γενικός και αόριστος ώστε να μη μπορεί να εκτιμηθεί νομικά (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 8ης Ιουλίου 1999, C-51/92 P, Hercules Chemicals κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-4235, σκέψη 113, και διάταξη της 12ης Δεκεμβρίου 2006, C-129/06 P, Autosalone Ispra κατά Επιτροπής, η οποία δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή — Συλλογή 2006, σ. I-131*, σκέψη 31).

84 Υπό τις συνθήκες αυτές, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

85 Δεδομένου ότι ο πρώτος λόγος αναιρέσεως που προέβαλε M.-L. Lindorfer έγινε δεκτός, πρέπει να αναιρεθεί η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση καθόσον απέρριψε την προσφυγή για τον λόγο ότι δεν υφίστατο διάκριση λόγω φύλου.

**Οι συνέπειες της μερικής αναιρέσεως της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως**

86 Βάσει του άρθρου 61, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου, όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι βάσιμη, το Δικαστήριο αναιρεί την απόφαση του Πρωτοδικείου. Στην περίπτωση αυτή, το Δικαστήριο δύναται είτε να αποφανθεί το ίδιο οριστικά επί της διαφοράς, όταν είναι ώριμη προς εκδίκαση, είτε να αναπέμψει την υπόθεση στο Πρωτοδικείο.

87 Δεδομένου ότι η υπόθεση είναι ώριμη προς εκδίκαση, το Δικαστήριο πρέπει να αποφανθεί επί του αιτήματος της προσφυγής να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη απόφαση και επί του αιτήματος να υποχρεωθεί το Συμβούλιο να καθορίσει εκ νέου τα συντάξιμα έτη της M.-L. Lindorfer.

88 Διαπιστώνεται, συναφώς, ότι το Συμβούλιο έλαβε υπόψη, κατά τον καθορισμό των συντάξιμων ετών της M.-L. Lindorfer, μια σχετική με το φύλο παράμετρο, παραβιάζοντας, επομένως, την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων λόγω φύλου και το άρθρο 1α, παράγραφος 1, του ΚΥΚ.

89 Προκειμένου περί του αιτήματος να υποχρεωθεί το Συμβούλιο να καθορίσει εκ νέου τα συντάξιμα έτη της M.-L. Lindorfer, αρκεί, εν προκειμένω, να υπομνησθεί ότι, κατά το άρθρο 233 ΕΚ, απόκειται στο όργανο του οποίου η πράξη κηρύχθηκε άκυρη να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της αποφάσεως του Δικαστηρίου.

90 Συνεπώς, η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί.

**Επί των δικαστικών εξόδων**

91 Κατά το άρθρο 122, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι βάσιμη και το Δικαστήριο κρίνει το ίδιο οριστικά τη διαφορά, αποφαίνεται και επί των δικαστικών εξόδων. Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο οποίος, δυνάμει του άρθρου 118 του ιδίου κανονισμού, εφαρμόζεται στην κατ' αναίρεση διαδικασία, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι το Συμβούλιο ηττήθηκε, πρέπει να καταδικασθεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της M.-L. Lindorfer.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως) αποφασίζει:

1) **Αναιρεί την απόφαση του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 18ης Μαρτίου 2004, Τ-204/01, Lindorfer κατά Συμβουλίου, καθόσον απέρριψε την προσφυγή της M.-L. Lindorfer για τον λόγο ότι δεν υφίστατο διάκριση λόγω φύλου.**

**2) Ακυρώνει την απόφαση του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως της 3ης Νοεμβρίου 2000, περί υπολογισμού των συντάξιμων ετών της M.-L. Lindorfer.**

**3) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως κατά τα λοιπά.**

**4) Καταδικάζει το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως στα δικαστικά έξοδα αμφοτέρων των βαθμών δικαιοδοσίας.**

(υπογραφές)